

1821 Ole Lånke

Ole Lånke var stortingsmann for Nordre Tronhjems amt i 1821, men er nok like godt kjent som mannen som skrev en hyllingssang til Carl Johan i 1835 da kongen for igjennom Stjørdalen. Ole Lånke var sønn til Ola Olsen Slungård på Geving, og ble døpt den 14.juni i 1760. Ole ble gift den 30.mai i 1799 med Marit Bersveinsdatter. De fikk to sønner. Josias i 1800 – som knapt tok over farsgården på grunn av dårlig helse. Josias døde i april 1834. Den andre sønnen til Ole Lånke ble født i april 1802, men døde allerede etter to år.

Ved stortingsvalget på Brusveet ved Levanger den 9.oktober i 1820 ble Ole Lånke valgt som stortingsmann for amtet sammen med bonde Anders Åsved fra Stod og rittmester Johan Fredrik Hartvig Heidemann. Sistnevnte var også eidsvollsmann i 1814 og hadde tilknytning til Hognes gård på Stjørdal. Heidemanns far var offiser under Bruennech, eier av Værnes Hovedgård. Ole Lånke var kun på stortinget i 1821. Han møtte ikke i 1822 på grunn av sykdom. Mye tyder på at han og hans familie var ”veikhelsa”. Til tross for at Ole slet med helsa var han en anerkjent og meget dyktig snekker. Det skal visstnok finnes møbler etter ham fortsatt.

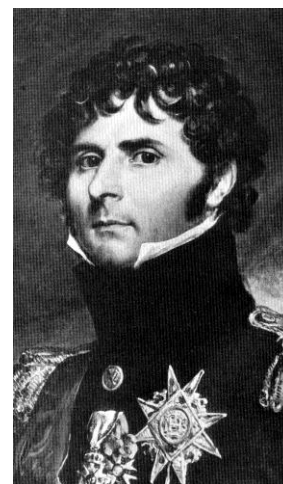

Da Ole Lånke møtte på stortinget i 1821 skrev han et langt brev til sin kjære kone, hvor han skriver om den lange reisen over Dovre. Til tross for at dette var i januar var det i henhold til brevet et ”ypperligt veir og godt føre...”. Han klager over helsa, og at han ikke har blitt kvitt hosten. Etter å ha redegjort litt for åpningen av stortinget, beklager han seg over at han ikke kommer seg særlig rundt i Christiania på grunn av ”daarlige føre...” Han skriver: ”Gaderne ere saa brolagde af iis, at man maa grue for hvert trin...”. Han er videre ikke så lite stolt over å ha blitt kjent med en del ”stormenn”. Faktisk opprettholdt han senere kontakten med flere stortingsmenn. Flere av brevene ble senere funnet av Ivar Nilssen Værnesbranden.

Som nevnt ovenfor skrev han en hyllingssang til Carl Johan. Kongen kom da fra Jämtland gjennom Verdal til Levanger. Dagen derpå kom han til ferjestedet på Sandfærhus, hvor han hvilte. Det heter seg i tradisjonsfortellinga at en mann sang hyllingssangen til kongen, men om det var på Sandfærhus eller på Hellsida kjenner en ikke til.

Ole Lånke var nok som de fleste opptatt av sin og familiens generelle helse. Han hadde nettopp mistet sin 34-årige sønn, og siste verset av sangen tyder på at han nok følte at livet ”gikk på **Hell**” – for han avslutter hyllingssangen som følger:

*Min sang er slett imot tidens smak
og grundet ut-av en bondehjerne
som nu er gammel og ofte svak.
Snart aapnes graven og livets stjerne
som venlig blinker og stille vinker
og jeg til graven på krykker hinker
til fælles sted.*

Carl Johan